

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 102 לתאריך: 18/11/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים

An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

משחקים בזכות

כל סוטה

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"

"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

מעבר לים

לא יודע מה אתכם אבל גם טראמפ וגם הילרי יוצאים לי מכל החורים!!
אני לא מבין מה יש כל כך להתעסק בספקולציות. יש עובדות ויש פאקטים.
למה להמציא את המציאות??
אגב, זה עוד לא נגמר.... אם אלקטורים ישנו את הצבעתם, הילרי יכולה עדיין להיות נשיאת ארה"ב!!!

ואצלנו?

לא מפסיקים להמציא חדשות. כמה דקות של חדשות ביום ואי אפשר להביא עובדות? כל אחד חייב להיות גם פרשן? יש מספיק תוכניות של פרשנות. ולגבי תוכניות הפרשנות, אני עדיין ממתין ליום בו אוכל לשמוע קול אחד בלבד ולא 5-6 דברנים ביחד כשכל אחד חייב, אבל חייב, להביע דעתו דווקא בזמן שמישהו אחר מדבר.
בשביל מה קבלנו פה אחד ושני אוזניים??

אזהרה חוזרת

יש בכל סוטה מצב של כלים שלובים, כפי שכבר כתבתי פעם:
ככל שיהיו יותר כתבות של אחרים, כך ירד מפלס הכתבות שלי!!
ככל שתהיינה פחות כתבות אחרות, אני לוקח זאת כסימן שאתם פשוט "מתים" על הכתבות שלי, ומי שחושב אחרת - בעיה שלו (-)

ניו-זילנד

עוד רעידת אדמה חזקה עם אתראה לצונאמי (7.4 בסולם!!)
מי נמצא באי הדרומי מבנינו/חברינו?

OFF with
his head!!!

מה "עוף"?!
אני צמחוני!

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

פינת ה"עיצאס גיבר" של "כל סוטה"

- *** הורים יקרים, יש לכם בעיה בחופש הגדול? תעשו פחות ילדים!
- *** אם מישהו מנסה בכל כוחו לשכנע אותך שהוא שקרן, אל תאמין לו!!
- *** 90% מעורכי הדין טוענים שיש אמת בזה ש 10% חושבים אחרת
- *** אני בהחלט יכול לראות את עצמי עובד בבית חרשות למראות
- *** בניו יורק מישהו מותקף בדקירות כל 50 שניות.... אוי, רחמנות עליו
- *** מה זה אפור וממש לא טוב לשיניים? סלע בזלת
- *** מה קורה לאבן ירוקה הנזרקת לים האדום? היא נרטבת כמובן
- *** איזו חיה יכולה לקפוץ גבוה יותר מבית? כל חיה. בית לא יכול לקפוץ!
- *** זהירות, קוסמטיקה אינה מכסה על טימטום
- *** אבד לי השעון. רציתי לחפש אותו אבל אין לי זמן.
- *** אני מוכר מצנח. השתמשו בו רק פעם אחת. אפילו לא נפתח עדיין.
- *** יש אנשים שלא אוהבים בני אדם - אני שונא אותם!
- *** האם נולדו אנשים מפורסמים ביום ההולדת שלי? לא חושב. נולדו רק תנוקות
- *** לא יאמן!!!! הנחתי את הטלפון הנייד ופתאום גיליתי שיש לי עוד יד!!!
- *** לפעמים, יותר מדי אלוהול זה פשוט לא מספיק
- *** לא ישנתי ארבעה לילות רצופים!! טוב, ברור, זה הרבה יותר מדי בבת אחת

בוב אסמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

אז שוב חירבן כלב על הדשא שלנו. גדול, חום, ומלא זבובים. הקקי, לא הכלב. בעצם, אולי גם הכלב, מי יודע. מה שבטוח, זה שזה לא כלב מהקיבוץ. הרי ידוע שכלבי הקיבוץ לעולם לא עושים קקי כשהם מסתובבים בלי אבא ואמא (האנושיים) שלהם. ואם, במקרה, הם עושים קקי כשאמא או אבא לא רואים, הרי ידוע שזה קקי בלתי נראה, בלתי מריח, וגם לא נדבק לנעליים או לרגליים היחפות אם דורכים עליו בטעות.

בכל אופן, ההרגשה די מחורבנת. וההתלבטות היא אם לחכות שהוא יתייבש קצת לפני שאאסוף אותו, או שעדיף למהר ולעשות זאת לפני שמישהו מאיתנו בטעות יצעד לתוכו. אני דוחה את זה כמה שיותר, ואלוהים לטובתי היום, למרות חוסר זהירות בולט שנובע מהדחקה, הוא מגן על הקקי אשר נשאר בשלמותו עד שנאסף בשעה מאוחרת בערב. איכס.

הכי גרועים הם הצרכים הלחים האלה, השמנים. יש את אלה המוצקים הקטנים, שנמצא לעיתים גם באמצע המדרכות (כמו גם בכל מקום אחר כמובן). הם מעצבנים ומקוממים אך לא מעוררים תחושת קבס כמו אלה.

תירגול בודהיסטי: הכל יעבור, גם הקקי. גם הכעס. הכלב שעשה אותו, כמו גם בעליו, יכול להיות שהיה אמא שלך בגילגול קודם כלשהו, קבלי באהבה ובהשלמה את התנהגותו הנוכחית, מי יודע מה את עשית לו בגילגול קודם... לכי תדעי. תני משמעות לניקוי הזה, כל ניקוי הוא תיקון כלשהו בעולם, ניתנה לך כאן הזדמנות וזה ממש טוב לקארמה.

הנה, כבר אני רגועה יותר. והולכת מחר לתכנן את הגדר שנקים סביב הבית.

מי?
אני??!

ריח של "שוקולד"
לאורך הקיבוץ
אין מקום מיוחד
בו אפשר לעמוד
ולהריח "שוקולד"

"שוקולד" קטן ו"שוקולד" גדול
"שוקולד" מהיום ו"שוקולד" מאתמול
"שוקולד" מיוחד ו"שוקולד" רגיל
"שוקולד" בצד ו"שוקולד" על השביל

וכל החברים עוברים, ולהתעלם משתדלים...
(חוץ מהילדים הממש קטנים (זה עובר בסביבות שנתיים וחצי), שקולטים כל אחד ואחד, מכריזים ומצביעים – קקי! קקי! קקי!)

של מי האצבע הזו / A.B ney

באמת שיש משהו שמחייך בי שאני בא לכתוב על המקלדת מחשב ומוצא פירורים
מפתי-בר (אסם, זוג במבצע) מעוכים וגם מפוררים למרגלות אצבעותיי, מה שמצריך אחרי
יום ארוך של ישיבה וקימה בשביל לספק את רצונות הקטנה, שוב לקום לנקות הנגע,
ולחזור למה שאני כותב כרגע כפתיח תמונה נוסף לגיליון חדש.

וברגע זה היא חזרה מהמיטה (בהליכה) ומטפא12שBBBBBB
למקלדת..

איפה הייתי? טוב נעלמו המחשבות של הפתיח..

[I followed my dream, and fell of the bed](#)

האמת החומר יבש אז קצת תמונות דודו סטייל

תגידו מותר לכתוב על הסובה שאין סופה לנוגע בסביבה.....

אולי נקשקש קצת על הרשת צל ובכלל מצב הגן אסתר (זוכר שהייתי עובר שם ושואל עצמי למה ההורים לא דורשים מקום עם צל לילדיהם. היום הגעתי למצבם)

כי כסף הבנתי יש, הנהלה רחבה שיכולה למצוא זמן או להאציל סמכות לאיזה וועדת קיבוץ (יש המון מתנדבים לוועדים לאחרונה), יש גביית כספים טובה במיוחד בתחום הגנים (יקר למדי להכניס פעוט) אם כי ניהול מוחלף יותר מהר מיום הזיכרון לרבין את המשחקים השווים, דאגו להחליף בספק פלסטיק ספק משמעם ת'ילד...

(פניי הפדופיל טושטשו על מנת לא לפגוע בעניין הכתבה)

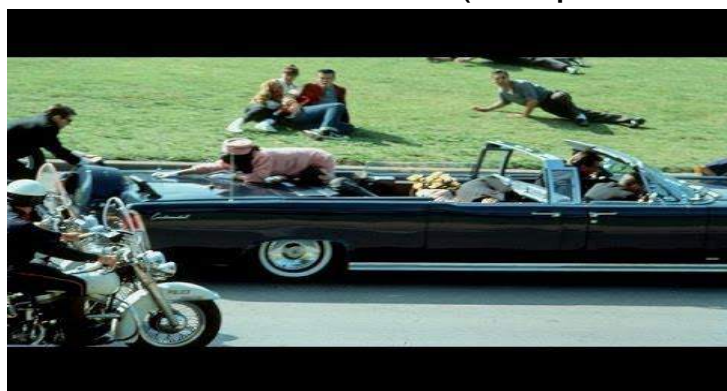
וכן, פאק ביטוח! החצץ שם מלכלך לי את כף הרגליים ואת הילדה, לא כולל אבנים בקאקי. ואל תבוא להגיד לי לשמור על הילדה שלי MR. השארתם אותנו בלי הורים לגדול עם נגמ"ש באמצע הגן להפריד כוחות...

(מי ששם לב אני אוהב להשתמש בסוף משפטים נקודת המשך כמו..... זה פשוט ניקוב נהדר שהומצא...)

שמועות שכפר הנשיא שרצה להפוך להיות "חברת החשמל" של עצמו, ימכור את הזכויות ניהול /ספק לחברה חיצונית שתנהל את חשמל הפנימי שלו בעד תשתית. מוכר לי משהו כזה גם עם התשתיות האחרות. אבל היי !! מה ששלנו שלנו נכון?!...!

טראמפ... וכול מילה מיותרת בעולם המשתונה הזה.

אישית חשבתי שזה יהיה ass-cat-טרופה אבל ואויי איך אני מחכה לראות מה מתבשל שם. העיקר אלפים מפגינים נגדו (מי אמר דמוקרטיה).

(לא אין מילה כזאת משתונה זה משתנה ומשונה ביחד)

טוב כאן אסיים בתמונה שווה 1000 שיתופים (הובא מהרשת)

בגלל השצף והקצף של נהר החיים לא הספקתי לכתוב כמה מלים על שני אנשים שהיו מאד מאד יקרים ללבי ושעזבו את עולמנו.

פנינה ליפשיץ הייתה גם המטפלת שלי. מלאה חמלה, עוטפת ומבינה, צחקנית ועליזה. משהו כמו מים צוננים ביום חמסין לוהט וכנראה בדיוק מה שאנו, כיתת אריה החבוטה במקצת, היינו זקוקים לו בנקודה הזו של הזמן. אדם לא נעלם כל-כך מהר והוא חי בזיכרונם של אוהביו עד שאחרון הזוכרים והאוהבים אותו הולך גם הוא לעולמו ואז הוא כנראה מת סופית.

השני הוא לאונרד כהן. ב 2009 רכשתי במיטב כספי כרטיס להופעה שלו ואם היו אומרים לי שאשב באיצטדיון רמת-גן, אנפנף בנור ירקרק וזוהר יחד עם עוד 50,000 איש הייתי צוחקת לו בפרצוף אבל כך בדיוק היה. עצוב לי כאילו מישהו מבני-משפחתי נפטר. בלעדיו העולם הבעייתי שלנו נמצא חסר עוד יותר. נחמה אפשר למצוא בכך ששיריו נשארו.

"There is a crack in everything,
that's how the light gets in"

Leonard Cohen

היה היה פעם...

את ימי הילדות בקיבוץ אני זוכר באהבה שהעניקו החברים, לי ולחברי הילדים הראשונים בקיבוץ. אנחנו הילדים כמעט הראשונים של הקיבוץ, ניצלנו את החופש שקיבלנו להסתובב בקיבוץ ולבדר את עצמנו כאשר ביקרנו חברים במקום עבודתם וגם הצקנו להם... אבל ממש רק לפעמים...

היינו רק בני 5-6 אולי פחות, וכאשר בבוקר למטפלת ולגננת כבר נמאס מאתנו, יצאנו לדרך והלכנו לבקר בלול... נורברט נראה עסוק, עד שדני זרק לו מילה מיותרת והוא התחיל לצעוק כמו תרנגולת מרוטה... גם בתיה ריינס בלבלנו בעת שניסתה לספור ביצים שאספה.

ברפת אלף דוברינין היה מקבל אותנו בנימוס ומתחיל להגיד.. נו חמדה חמדה.. משה בן חיים הזמין אותנו לראות הזרעה, וכל יום יצא לו חוכמה חדשה... לא בדיוק הבנו אבל לך תתווכח עם אבא של... משם ב-10 היינו מגיעים לנגריה, שם התאסף מדי יום פרלמנט לטן אוקלוק טי שהכין ג'ק נורטון, בחיך מאוזן לאוזן מלמל לעצמו באנגלית מילים שלא הבנו.. גם יוסף חצור, ברני מרכס, קלמן לחוביץ היו מאירי פנים למרות שבכל מילה שניה נהנו לקלל.. bloody this bloody that וכמוכמוכן אנחנו בשלנו..

יוני כמעט תמיד היה בסוף מעצבן את ברני ולעתים נאלצנו לברוח מהר כשברני רץ אחרינו.. אנחנו בעצם היינו הבידור והחברים בעלי התדמית הקשוחה. אהבו ילדים, ואנחנו היינו היחידים בשטח, וזכינו לתשומת לב ולאהבה רבה.

מהנגרייה עברנו למוסך... לעצבן את איבן היה קלי קלות.. ולסכסך בינו לבין אלפי היה קל...פעם נאלצנו לתפוס מחסה שאחד זרק פטיש לכיוון השני. אבל אנחנו היינו תמיד בצד של הטובים, כי אם כל המצ'או, הם אהבו אותנו.

משם המשכנו למפעל, כולם רציניים, עשו כאילו לא רואים אותנו, ובאמת היה קשה לעצבן את צבי לווינסון או חיימקה, הם תמיד שמחו לפגוש אותנו ולהמציא סיפור, מיק אלמן היה אומר שואל ברצינות כביכול.. מה אתם עושים פה.. מה אין גן היום.. גם הם נתנו לנו להרגיש הכי חשובים בעולם..

לצאן הגענו לחפש בגורן בוטנים ולעצבן את ווילי וגו' ריפקינד שהיה להם גם פתיל קצר, אבל לא הצלחנו במיוחד.. ווילי היה עובר ליד הגורן ושואל כביכול דרך אגב... טעים לכם? נו טוב בואו כבר.. ומגייס אותנו לעזור להוביל את הכבשים לחליבה, וגו' גוער.. על תעמוד שם טמבל.. תעמוד שם...

בבית אריזת התפוחים לו סיגל דרך לדני על הרגל שבכה מכאב, ולו צועק עליו: פעם הבאה על תכניס את הרגל שלך מתחת לרגל שלי... והתפקע מצחוק מהבדיחה. את נוקי היינו מדליקים בשנייה.. וראובן מנג'ורסקי אדיש תמיד מחיך.. מוסי צוחק ואומר...אוי ואיי איזה מין שחקן כדורגל אתה... שני רגליים שמאליות... דייב מנצ'סטר בוחר תפוח יפה, מבריק בחולצה, ובחצי חיוך אומר...Take it

בחמש אחר הצהריים הינו מתכנסים על הדשא של לו ואינגה לשמוע נפלאות ברדיו היחיד שהיה בקיבוץ. מסביב ישבו החברים והאזינו ל-BBC בשקט מוחלט כדי לשמוע חדשות.. אנחנו משועממים ומחפשים אקשן.. יוני מצביע לעבר לו ואומר לי.. תסתכל על הביצים של לו.... בגלל השקט כולם שמעו, ולו התחיל לרוץ אחרי יוני צועק.. אל תדאג.. אני אתפוס אותך יא ממזר.. וצוחק..

אלה היו ימים בהם התאהבנו בחברים והם בנו.. היינו כך חשבנו God gift to Kfar Hanassi ... והחברים.. הם נהנו ללמד אותנו דבר או שניים על החיים...

שהיינו בגיל 8-9 הגיע לכיתה שלנו בקיבוץ המשורר מרדכי זעירא ולימד אותנו שיר אהבה מופלא:

"מה אומרות עינייך"

השיר מוקדש לפנינה ליפשיץ שגידלה אותנו באהבה רבה בשנים בהם הפכנו מילדים לחרמנים... כמעט בוגרים מתקדמים.

העיניים הצוחקות של פנינה ליוו אותנו כל השנים גם שהיינו משאירים לה דלי מלא מים מעל הדלת, שיפול לה על הראש שהיא תקים אותנו בבוקר, או חוט בין כיסאות.. וכשהיא נזפה בנו והעיניים מחייכות.. ואומרת.. נו תפסיק כבר... נכנענו.. לא הייתה לנו הגנה...

אנו חייבים לפנינה הרבה מאוד אהבה... היו לנו זמנים טובים, היא ידעה למצוא דרך ללמד אותנו על החיים למרות שחשבנו שאנחנו יודעים כבר הכל...

שמש שמש רד לים,
רוח רוח קל יהום
מי חולם חולם עלייך
במשלט משלט עירום.

שני אורות בליל בליל
לי רומזים רומזים פתאום.
מה אומרות עינייך עינייך עינייך
בלי לומר עד תום, עד תום.

בין סלעים סלעים והר
עץ בודד בודד ינום.
מי הולך הולך אלייך
עם ערוב ערוב היום?

שני אורות בליל ...

בוקר בוקר עת יאור
ואשוב אשוב מלחום,
האמצא אמצא עדיין
זכר זכר לחלום?

שני אורות בליל ...

לכל החברים הטובים והאהובים ששוכבים על משכבם במנוחת עולמים, תודה על החיים היפים שהענקתם לי ולחברי בני כיתתי. **נזכור אתכם תמיד.**

פוליטיקה לא! לא בא לי לדבר פוליטיקה. זהו הנושא שהכי לא בא לי לכתוב עליו. הרי סה"כ הדיבורים שלי לא ישנו דבר אלא אם כן אני עושה זאת מעל בימת הכנסת ואת זה אין סכויים שאעשה! לכן אין לי כל עניין לדבר על מה שקורה בעולם הפוליטי. שלא לדבר על ארה"ב שם טראמפ עושה שמות בכל המוסכמות הקיימות. אבל מה אכפת לי? מה זה נוגע לי? אז מה אם הוא יאשר העברת השגרירות לירושלים? אז מה אם הוא יתן אור ירוק להרחבת ההתנחלויות? אז מה אם הוא יראה לאירן מהיכן משתין הדג? אז מה אם בסוף הילרי כן תהיה הנשיאה? את מי זה מעניין.

אבל גם מארופה לא אכפת לי. זה שיש להם שם בעיות טרור, אז מה? גם לנו יש. אנחנו לא מדברים כמוהם, אנחנו יורים. אנחנו "מחסלים" מחבלים אפילו אם הם כבר מנוטרלים. אנחנו מעשיים מאד. זה שאין שלום... נו מה? יש עם מי לדבר? הרי כל העולם נגדנו חוץ ממיקרונזיה. אבל לי אין עניין בכל זה כי הרי פוליטיקה זה לא השטח שלי ונמאס לי לשמוע על זה כל רגע. אני לא מבין למה כותבים כל הזמן על העניינים האלה. אני לא. בהחלט לא! אפילו לא על חוסר המוכנות של ביבי לדבר עם אבו מאזן ולהיפך. גם על זה לא בא לי לדבר. בקיצור אני לא אכתוב ולו מילה אחת על פוליטיקה, שיהיה ברור!

כן שכחתי לציין שאת המצב בסוריה אני בכלל לא מכניס למחשבות שלי. זו בעיה שלהם, וזה שהעולם שותק ואפילו לא כותב על זה..... א..... זאת אומרת... סליחה, הם בהחלט כותבים. זה אני שלא כותב.

מה שאני גם לא כותב עליו זה מה שהממשלה שלנו עושה, או יותר נכון, לא עושה, למען הצפון. הפריפריה. מה יש כבר לכתוב על זה הרי הכל ברור. ביבי דופק את הצפוניים. מה כבר יש לכתוב על זה?

דבר נוסף שאני לא כותב, הוא כל עניין "כל סוטה". שם בכלל הפסקתי לכתוב מזמן ואין לי שום כוונה להפסיק לא-לכתוב, לפחות בזמן הקרוב, כלומר, לפחות לא בחמש הדקות הקרובות. ויתרה מזאת, מה שכתבתי כאן, לא נחשב! מי שיגיד אחרת, יהיה לו עסק איתי, והמבין יבין.... או לא.....

אבל אל דאגה, אני גמרתי עם הכתבות והמאמרים, בדיוק כפי שציינתי במאמר הזה שלא נכתב בעצם, זו רק פיקציה (מה זה "פיקציה")

ראו הוזהרתם... לפחות עד כמה שידוע לי...
אולי... אני חושב... וזה בטוח!!

אבא למה רצחת את רבין? / דודו פלמה

"אבא למה רצחת את רבין?" שאל יצחק בקול קטן של ילד.
יגאל עמיר התבונן בלריסה ושאל בדאגה "תגידי, שמת לב שבזמן האחרון הילד שואל הרבה שאלות על רבין?".
לריסה התבוננה בו בשקט, חייכה אליו באהבה גדולה וענתה "תשמע ככה זה עם ילדים. הוא שומע הרבה בגן על הרצח, בעיקר אולי מהגננות וההורים... והילדים בגן המציאו משחק חדש ל'יום רבין'... יצחק ספר לאבא על המשחק החדש".

יצחק, ילד רציני מכפי גילו ומהורהר, נשא את עיניו מהפאזל שהרכיב ואמר: "אנחנו משחקים ב'לרצוח את ראש הממשלה'. אבל אבא למה תמיד אני מקבל את התפקיד של ראש הממשלה. זה לא הוגן, נמאס לי להיות כל הזמן ראש הממשלה. אני רוצה להיות פעם אחת גם הרוצח. וחוז' מזה נמאס לי שאלחנן יורה בי כל הזמן. אני אוהב אותו. אני לא רוצה שהוא יירה בי".
יצחק הרים את ידו והדגים איך אלחנן מהגן יורה בו כשהוא משמיע בקול "פוף, פוף, פוף..."
ואז עצר הרהר רגע ושאל "אבא איך קראו ל'כיכר רבין' לפני שירית בו? נסענו לטיול וכשעברנו שם, רינה הגננת הצביעה לעבר הכיכר ואמרה במיקרופון ש'הנה המקום הזה שאחרי שרצחו בו את ראש הממשלה רבין שינו לו את השם'".

יגאל שטף את ידיו ביסודיות בכיור שבמטבח, התיישב אל השולחן ובירך בניע שפתיים חרישי על המזון, אחר בצע את הלחם, הסתכל ביצחק עמיר הקטן ואמר כמעט בלחש: "קראו למקום 'כיכר מלכי ישראל'". "ולמה קראו לה ככה?" שאל יצחק הקטן בסקרנות של ילדים.
לריסה שעמדה במטבח, ניגבה את ידיה בסינור ואמרה ליגאל כשחיוך מתגנב לקולה: "יגאלי, תיראה איזה ילד חכם" וליצחק הקטן אמרה "קראו לה ככה על שם המלכים שהיו פה פעם".
"אימא מה זה מלך" שאל יצחק והוסיף בצחוק מתגלגל "בשבת כשנכנסנו לבית הכנסת שרו כולם 'הנה הוא בא מלך ישראל, הנה בא גואלם של ישראל'. למי הם התכוונו?"
"הם התכוונו לאבא חמוד שלי. בגלל זה קוראים לו יגאל מלשון גאולה"... פתאום נשמע צלצול בפעמון הדלת. לריסה הלכה אל הדלת וכשפתחה אותה קראה בשמחה "אוי תיראו מי הגיעה בדיוק כשדיברנו על גאולה. יצחק בוא לפה מהר להגיד שלום לסבתא גאולה".

יצחק הקטן רץ בשמחה (ממש כמו כל ילד קטן בעולם שרץ לסבתא שלו) לעבר אישה נמרצת בגיל העמידה, שנכנסה לדירה והיא אווזת הרבה שקיות מרשרשות בשתי ידיה. היא הניחה בזהירות את השקיות על השולחן במטבח, הרימה את הילד וחיבקה אותו כשהיא טומנת את פניה בצווארו ונושמת אותו אל תוכה. "אוי יצחק שלי איזה ריח טוב יש לך" היא נשאה את ראשה בתנועה חדה והתמוגגה בהתרגשות "איזה ילד נהדר יש לכם לריסה. הורס אותי שיש לו את העיניים של אבא". "כן" אמרה לריסה וחייכה "שמת לב שיש לו גם את החיוך של אבא?". לריסה נזכרה לפתע במשהו ופנתה ליגאל שסיים באותו רגע להתפלל והצטרף אליהן בשקט מהחזר השני.

(המשך בעמוד הבא.....)

"יגאל דיברת כבר עם החבר'ה מהאיחוד הלאומי? הם התקשרו קודם. מה הם רצו?"
"הם מציעים לי ללכת לפוליטיקה. וגם איתמר דוחק בי להצטרף אליהם לרשימה".
לריסה חייכה חיוך ענוג וקראה לעבר יצחק "בוא הנה ילד מתוק שלי". יצחק בא אליה בריצה
וטמן את ראשו המתולתל בחיקה כשהוא מריח בהשתוקקות את ריחות המטבח העולים ממנה.
"שמעת שאבא הולך לפוליטיקה?". "אימא מה זה הולך לפוליטיקה?" שאל יצחק הקטן בקול
דקיק. לריסה הביטה מבעד לחלון כצופה בניבכי הזמן ואמרה בערגה גדולה " 'הולך'
לפוליטיקה' זה אומר שאולי אבא יהיה יום אחד ראש ממשלה".

יצחק התבונן אל יגאל אביו במבט מבוגר, כאילו נגמר בו לפתע הילד, ושאל פתאום בקול
צלול וחד כיריית אקדח "אימא, כשאני אהיה גדול ואבא יהיה ראש ממשלה, גם אני אוכל
לירות באבא, ממש כמו שאבא ירה ברבין?"
בשקט שהשתרר אפשר היה לשמוע את נשימותיה המבוהלות של לריסה. גאולה חנקה
צעקה בכף ידה ואמרה בקול חנוק: "יצחק מה קרה לך, תגייד לי, ילד מתוק שלי, אתה
השתגעת, מאיפה לעזאזל בא לך הרעיון הזה לירות באבא?".

יגאל עמיר עמד בצד, לא אמר דבר והביט מהורהר אל העוברים ושבים שברחוב.

שירת הנוער שיר עתידנו

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

הממאנים ללמוד....

איפה הסוקרים כולם ???
המטעים אותנו...
איפה הסוקרים כולם ???
אנה פנו...
איפה הסוקרים כולם - הבוחרים אמרו דברים!
מתי הם ילמדו?
האם הם ילמדו?...

היכן הם הפרשנים כולם ???
שברברו בלי גמר...
היכן הם הפרשנים כולם
מדוע לא שתקו?..
איפה הם הפרשנים כולם - הלשון בלעה אותם...
מתי הם ילמדו?
האם הם ילמדו?...

מה יהיה עם העיתונאים (כמעט) כולם
ששוב כתבו בלי הרף
איפה הדעתנים כולם ששיחרו לטרף
המציאות טרפה אותם....
מתי הם ילמדו?
האם הם ילמדו?...

אין לי ספק שפיט סיגר ולהקת האורגים בגירסת השיר המקורית
כמו גם זו של חיים חפר שכתב תרגום לגירסה העברית
טובות בהרבה מזו של חמור שכמותי...
אבל המשותף לנו זו המסקנה - לדעתי...
הסוקרים, הפרשנים, העיתונאים אינם לומדים!
אך בטוחים שעל הציבור הרחב הם בעיניים עובדים...
מוכרים בפרהסיה את נטיות ליבם ורצונם
ומעוותים - כמעט ביודעין - את דעת הרוב בעם...
וכיוון שאת הלקח הללו אינם לומדים
ובטח שבטעויותהם כלל אינם מודים...
אומר העם שוב ושוב בקלפי את דברו
ומחכה - לשווא - לראות מי יאכל את כובעו...

אבי

לכל ישוב יש שם

החומר מובא בעיקר מ-"כוון חדש" - עלון וותיקי הגליל
עם המון תודה לארלה מיראון האחראית לפינה זו

והפעם הישוב: משגב עם

היישוב הוקם ב-2 בנובמבר 1945 על אדמות שנרכשו על ידי קק"ל מהכפר הלבנוני עודייסה.

בתחילת שנת 1944, על ידי קבוצה של כ-50 בוגרי הנוער העובד שהיו במשך שנתיים בהכשרה בגבעת השלושה. לקיבוץ הוקצו 1500 דונם, אשר מתוכם 1000 התאימו לחקלאות לאחר הכשרה.

בנובמבר 1947 הצטרפו לקיבוץ קבוצה של הנוער העובד שהיה בהכשרה בדפנה. הבדידות, האקלים הקשה ודלות האמצעים שליוו את חברי הגרעין המייסד היו קשים ושוחקים. מחסור במים ומיעוט קרקע היו מנת חלקה של משגב עם מראשית קיומה. שביל פרדות בלבד חיבר אותה לארץ. על אף ההכשרות השונות וההשלמות שהגיעו לנקודת היישוב, מספר החברים במקום לא עלה משמעותית, ובאמצע שנות ה-50 עדיין מנה היישוב פחות מ-30 תושבים.

ב-7 באפריל 1980 החל בקיבוץ פיגוע מיקוח, שמטרתו שחרור מחבלים הכלואים בישראל. האירוע הסתיים למחרת, בהשתלטות כוח של סיירת מטכ"ל על המחבלים. באירוע נרצחו מבוגר וילד מבני הקיבוץ, ונהרג חייל.

הקיבוץ עבר תהליכי שינוי והפרטה בסוף שנת 1997. למרות השינוי והעברת משקל הכובד ליחידה המשפחתית, שומרת הקהילה על המסגרת הקיבוצית המשותפת. בשנת 2006 נחנכה שכונה קהילתית הממוקמת בכניסה לקיבוץ. תושביה לוקחים חלק פעיל בחיי הקהילה.

הלו, זה רדיו?

הצ'ופצ'יק של הקומקום או, כיצד מכנים בעברית

"מַרְקָם" = "טַקְסוֹרָה"

מַרְקָם הוא תכונתו של אריג: אריג בעל מרקם חלק, מחוספס, רך ועוד. בהשאלה מדברים על מרקם של דברים דמויי אריג כגון עור, ושל חומרים מורכבים כגון מאכלים, ואף של דברים מופשטים כמו "מרקם החיים".
המילה מרקם קשורה למילה ריקמה (כפי שהמילה טקסטורה קשורה בטקסטיל)

"הַנְּגָאוּבָר" = "חַמְרַמוֹרֶת"

חַמְרַמוֹרֶת היא תחושת גוף לא נעימה, ובעיקר מחושי ראש, שחש המרבה בשתיית משקה חריף בשעות שלאחר השתייה או בבקור שלמחרת. המילה נוצרה בהשראת הביטוי "מעֵי חמרמרו" (איכה א, כ; ומפרשים 'מעֵי תססו') ויש בה רמז למילה חמר שפירושה יין, כגון "ודם עינס תשתה חמר" (דברים לב, יד). צורת המילה חמרמורת כשל המילים צמרמורת וסחרחורת

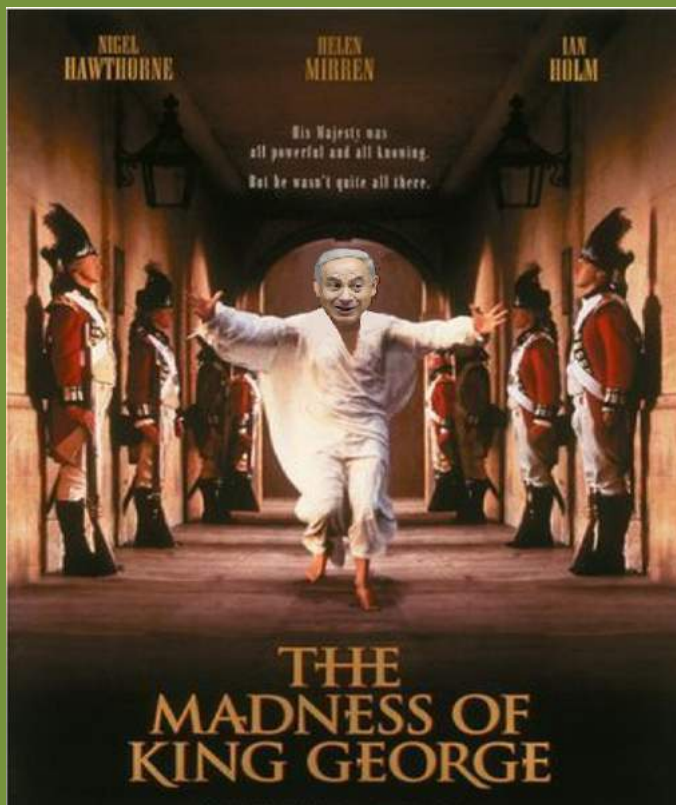
תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

ילדים בטיפול

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם

Nostalgia Ain't what it used to be

כיתת "אייל" (למעלה) וכיתת "ירדן" (למטה). כיום לחלקם יש כבר ילדים ואפילו נכדים. נוסטלגיה, כבר אמרנו?

למעלה יגאל בן-חיים ושאולי ריפקינד משחקים בזמנים שלא היה עדיין
 "ווטסאפ" ו-"פייסבוק", כאשר ג'ו ריפקינד משגיח ברוב נחת על
 הצוציקים.
 למטה - החבר'ה , בן-אבי, דוארי, עדר ולוי, כנראה לאחר חזרות
 למחזמר "שיער"

